

Vrijdag 18 januari. Voor alle zekerheid hadden we ons mobieltje ingesteld als wekker want we wilden perse de trein naar het vliegveld niet missen. Het bleef een open vraag wie het meest nerveus was, Oma Els of Opa Fred. Treinkaartje gekocht, ging perfect met de creditcard en toen wel 3 haltes getreind. We waren ruim op tijd en de trein sloot prima aan op de luchthaven. Op de monitors zagen we dat Debby's vlucht exact op schema was. *RayanAir 8612 Arrived*. Na 10 minuten kwamen ze in zicht. Kai had ons gezien en spotte met alle veiligheidsprotocols en kwam kruipend onder verschillende hekken door om ons uitbundig te begroeten. De veiligheidsbeambten lieten hem glimlachend zijn gang gaan.

Na een uitgebreide begroetingsknuffel gingen we, tot groot vermaak van Kai, per trein terug naar de camper. Hier werd bij een goede kop koffie stevig bijgepraat en van kleding gewisseld. Debby was immers vertrokken met echt winterse omstandigheden en zat nu in ruim 18 graden en stralende zon.

Daarna werd er uiteraard richting strand gewandeld. Bij het zien van de zee en de golven werd Kai helemaal gek! Nog net op tijd konden zijn schoenen uitgedaan worden want hij stevende recht de golven in.

Eerst even schrikken en "Koud, koud, koud" maar hij sprintte direct terug en sprong met een brede

glim-lach door de golven. Hij kon er geen genoeg van krijgen!

Na dit uitbundig water- en zandplezier gingen we, onder protest, dat wel, terug naar de camper om te verkassen naar camping Torremolinos waar we alle zaakjes konden regelen zodat we er weer een paar dagen zonder voorzieningen tegenkonden. De zeer matige camping teerde op de naam van het toeristenoord want € 30,= voor één nacht was qua gebodene zwaar overvraagd.

De weergoden waren ons juist die dag extra goed gezind want we hebben tot laat in de avond buiten kunnen zitten. Het was even spannend omdat we nog niet eerder met 3 1/2 personen in onze camper geslapen hadden maar dit ging uiteindelijk prima. We besloten de volgende dag door te rijden naar Fuengirola omdat we daar een prettiger camperplek hoopten te vinden.

Zaterdag 19 januari. Mede vanwege de energie van Kai waren we al vrij vroeg uit de veren en dus spoedig naar **Fuengirola**, een rit van 20 km.

Aan de voet van een heuvel die gekroond werd door een burcht, omgeven door een park en op loopafstand van het strand vonden we een vrije camperplaats.

Eerste indruk: Leuker dan Torremolinos! We kregen nauwelijks de tijd om de camper te plaatsen want waterrat Kai had de zee al gezien. Kordaat stapte hij

eropaf, zichzelf ontdoende van broek en pamber. Wat had hij weer een schik! Moeder Debby kreeg het redelijk te verduren want in de branding kan je hem geen seconde loslaten. Gelukkig vonden we een minilagune waar Kai echt zijn eigen gang kon gaan. En dat deed hij!

Zondag 20 januari. Na het ontbijt was Kai moeilijk te houden. Hij wilde weer naar het strand!

Weer was het een lust om te zien hoe het manneke genoot. Na de royale badderij ging het aan de wandel langs de gezellige maar ook weer erg lange boulevard. We werden even geplaagd door vrij plotselinge regen en wind maar dit was gelukkig vrij snel voorbij. Dat Kai na zijn uitgebreide pootjebaden en ruim 5 km wandelen op Debby's en Opa's rug slapend de terugweg deed was niet verwonderlijk. Bij de camper: Kai wakker en opa aan de siësta. De dames en de jongeheer vertelden dat ze naar de burcht zouden wandelen. Toen Fred weer wakker werd tuurde hij het park rond de burcht af maar geen familie te zien. Nog een stukje langs het strand....: Nobody! Een tikje nerveus belde hij om te vragen waar ze waren en hoorde dat ze maar weer naar de speeltuin aan de boulevard waren gewandeld. En of er een schone pamber en billendoekjes aangeleverd kon worden. Op pad dus, opa!

Onderweg werd Fred door een aardige man gevraagd hoe laat het was. Ondertussen viste hij uit waar Fred vandaan kwam en brabbelde in een mengelmoes van talen over voetbal en de Nederlandse voetbalclubs, daarbij met veel beweging voetballen suggererend. Ohohohoh..... Wat stom!!!!

Toen de man uit het zicht was en Fred zich haastte om bij Els, Debby en Kai te komen merkte hij tot zijn ontsteltenis dat zijn portemonnee uit zijn binnenzak gerold was. Toen pampers en doekjes afgegeven waren als de wiedeweerga terug naar de camper, samen met Debby, om per telefoon direct zijn creditcard en bankpas te blokkeren. Men vertelde dat deze al geblokkeerd waren vanwege vergeefse pogingen met pinnen. Een voorbijkomende politiepatrouille om raad gevraagd en deze legde de te volgen procedure uit.

Kort samengevat: De volgende dag naar het politiebureau om aangifte te doen (*op zondag zijn er geen tolken beschikbaar*) en, vooral, proces te laten opmaken ivm de vermiste zaken. Fred begreep absoluut niet dat dit hem, op het obsessieve af voorzichtig, overkomen was.

Omdat het nu eenmaal gebeurd was en gebleken was dat de bankpas van Els nog normaal werkte gingen we over tot de orde van de dag: Lol maken met elkaar.

Maandag 21 januari. Vanwege de goede treinverbinding met de luchthaven besloten we om weer naar de plek in Torremolinos te gaan. Voordat we konden vertrekken hebben Debby en Fred eerst ruim 4 uur tijd nodig gehad om de aangifte van de zakkenrollerij te doen, inclusief de wandeling naar het politiebureau.

Na deze plichtpleging en voorzien van het officiële proces-verbaal ging het dan toch richting Torremolinos. De Duitse camper stond er nog, samen met twee andere campers. Leuke bijkomstigheid: De Duitse meneer en mevrouw kwamen uit Surwold, niet ver van de woonplaats van Fred's zus in het Duitse Emsland.

Hermann was erg spraakzaam en behulpzaam. Zo konden we de cassette op verantwoorde wijze ledigen, niet overbodig bij de 3-mans bezetting. Met een Poolse medecamperaar ging Fred 20 liter vers drinkwater halen, een behoorlijke tippel!

De dames hadden inkopen gedaan en als afscheidsmaal een uitgebreide Spaanse tapaz-maaltijd gemaakt. Smikkelen en smullen, dus. Het was even spannend maar de bankpas van Els deed gelukkig nog dienst.

Wie denkt dat Kai na alweer een drukke en intensieve dag doodmoe in slaap zou vallen zit eraan. Het was bijna tien uur voordat hij zijn oogjes sloot.

Dinsdag 22 januari. Het mobieltje hoefde ons niet te wekken, Kai was om zes uur klaarwakker. Na een sloot koffie en het ontbijt gingen we met z'n vieren naar het station waar we afscheid namen van onze vreugdebrennende logé's. Helemaal happy waren we toen dochterlief zich rond vier uur per SMS veilig thuis meldde. Na het uitzwaaien en het weer op twee-persoons-bezetting brengen van de camper trokken we weer verder om in **San Pedro de Alcántara** op een goed bezette vrije camperplaats te landen. En wie stonden daar? Martin en Maddy, onze 'voorgangers' in de eerste weken en Herman en Coby waarmee we in Platja d'Aro zo gezellig hadden gebabbeld en gegevens uitgewisseld.

Het was trouwens opvallend dat we tijdens deze toer steeds weer mensen ontmoetten die we al eerder hadden getroffen.

Ook was het fijn dat je van bijna iedereen weer tips kreeg omdat men vaak al jaren in de winter naar Spanje trekt.

De wandelboulevard van San Pedro vonden we erg mooi. Het weer was niet helemaal toppie maar zeker niet om over te klagen. Vrij veel wind, af en toe een buitje maar ook vrij veel zon en aangename temperatuur.

Woensdag 23 januari. Voor deze dag stond een voor ons bijzondere bestemming op het programma: Een bezoek aan de Engelse enclave met de karakteristieke rots: **Gibraltar**. De rit hierheen verliep spoedig en de camperplaats, nee, de camper-neerzet-gelegenheid werd makkelijk gevonden. Niet erg uitnodigend maar de ligging vlak bij de grens met Gibraltar deed ons genoeg nemen.

Vanuit de camper keken we op tegen de beroemde rots. Dit had toch wel wat! Na een vlugge brunch gingen we aan de wandel, richting zee en strand. Ook een wandeling over de erg uitgebreide markt met honderden kramen kwam aan bod. Hoewel er ongelofelijke koopjes te halen waren lieten we ons niet verleiden. Fred was nog steeds een beetje paranoïa na de zakkenrollerij, dat speelde zeker ook mee. Toen natuurlijk naar Gibraltar. Alleen: Bij de grenscontrole had Els haar paspoort niet bij zich. Stop. Geen toegang!

Terug naar de camper om het grensdocument op te halen en toen mochten we het stukje Britse Koninkrijk betreden. En Brits is het! Alles geprijsd in Ponden, Bobby's als agenten en meer dingen en dingetjes in typisch *English Style*. Alleen viel het ons op dat het verkeer rechts bleef rijden. Een unieke ervaring was dat we dwars over de start- en landingsbaan van het vliegveld naar de

stad liepen. Opeens: Luide signalen gaven aan dat de doortocht afgesloten werd, slagbomen gingen dicht en er werden spijkermatten uitgerold: Er zou een vliegtuig gaan landen! Leuk om te zien!

We slenterden door de straten en straatjes, genietend van het typische stadsbeeld.

We klauterden ook via veel trappen en trapjes omhoog maar de top van de berg vroeg teveel van onze kuiten. We genoten van mooie vergezichten en de blik op de haven.

Weer afgedaald in de stad kochten we een degelijke heuptas voor Fred, de attente lezer begrijpt wel waarom!

In de stad zagen we ook een paar van de beroemde apen: Dit is immers de enige plaats in Europa waar apen in het wild leven. *In het wild* is betrekkelijk want de schrandere dieren hebben zich perfect aan de mens aangepast en weten precies waar ze hun kostje moeten halen.

We namen nog een kijkje in een glas- en kristalblazerij waar prachtige dingen gemaakt werden. Alleen was de prijsstelling 10 keer zo hoog als in Slovenië en Tsjechië waar we dit soort fabrieken ook bezochten.

Nog even vermelden: Op de camperplek troffen we: Coby, Maddy, Martin en Herman!

Donderdag 24 januari. Met de belofte aan onszelf dat we tzt een uitgebreid bezoek aan Gibraltar zullen brengen besloten we weer verder te trekken naar een ander, voor ons betekenisvol punt: Tarifa. Dit ligt op het meest zuidelijke punt van Europa.

Vóór het vertrek genoten we nog even van een bijzondere camperreiziger:

Een hangbuikzwijn! Deze niet alledaagse campercollega moest natuurlijk wel op de foto.

Het weer zat die dag niet mee: Storm en veel regen maakten de rit redelijk zwaar. We vonden een parkeerplekje in **Tarifa**, niet om te overnachten maar we namen de tijd om dit markante punt goed te bekijken. Er lagen zware forten die eeuwenlang waakten over de Straat van Gibraltar.

De stad deed ons denken aan onze reis naar Marokko. Qua bouwstijl en een beetje kasbah-achtig. In de haven lag een veerboot die de verbinding met Marokko en Ceuta, een stukje Spanje in Marokko, ondehoud. Tijdens de uitgebreide wandelverkenning hielden we het droog, we waren nog maar net terug bij de camper of het begon weer te hozen en stormen.

Na het uitgebreide intermezzo zetten we onze reis voort, opzoek naar een geschikte overnachtingsplek.

Puttend uit de vele overgenomen plekjes van campercollega's kozen we voor **Zahara de los Atunes**.

Een aardige plaats, direct aan het strand van de Atlantische oceaan (Merkbaar aan de veel hogere golven) maar bij een nagenoeg uitgestorven stadje. Fred had niet het juiste gevoel aan zijn theewater dus werd besloten, na een strandwandeling, om nog een eindje door te rijden. Bij de haven van **Barbate** vonden we een safe uitzierende plek waar de nacht doorgebracht werd. Wegens het nog steeds niet beste weer had de camera hier vrij-af en beperkten we ons tot een korte wandeling door een wel erg mooi duingebied.

De aanhoudende regen begeleide ons in een diepe slaap.

